

Nỗi buồn cuối năm

Thế là chỉ còn hơn tháng nữa đã hết năm. Người già nhìn thời gian đi tựa bóng cầu qua cửa, lẫn thẩn đờ tẩn ảnh ngày xưa lúc còn trai trẻ thờ dãi: **Tiết xuân.**

Mà mùa xuân thì cứ đúng chu kỳ lại đến lại đi. Tạo hóa vô tình là thế biết gì tâm sự của ai! Mùa xuân cũng chẳng phải là chiếc đũa thần biến người cùng khổ có cơm ăn áo mặc, biến nỗi buồn thành một niềm vui. Có chăng những điều ấy chỉ có ở tình người, mà tình người thời buổi hôm nay chuộng nhiều về hình thức thiếu hẳn sự sâu lắng chân thật của tâm hồn. Còn ai đau hơn cái đau mất bạn của cụ Hoàng Và: “Tuổi già hạt lệ như sương. Hơi đâu chước lấy hai hàng chứa chan”. “Hạt lệ như sương” thì tất yếu chẳng thể có hai hàng lệ chứa chan được. Đó là sự mâu thuẫn nội sinh giáng xuống tình người một mất mát bất ngờ. Ra đi chẳng báo cho nhau thì “hơi đâu chước lấy..” lời nói lấy ấy vừa giận vừa đau. Bảo rằng chẳng việc gì phải khóc mà đã khóc tự bao giờ, mà vẫn chứa chan dòng lệ. Ôi! Tình bạn, tình người của - người xưa - sao quý thế! Nên có người mượn hơi men chệnh choáng kêu lên “...

2011

Trời đất mang mang / ai người tri kỷ / Lại đây cùng ta /
chung cạn một Hồ Trường...". Những con người đi trong
thời gian đã mất vẫn để lại sự khao khát tình người cho số
ít người-đang-thật-làm-người. Cho nên một giải nước mênh
mông mưa tràn, lũ đổ suốt một mảnh đất xưa đã vốn tiếng
đói nghèo nay có kêu trời: Trời không có mắt chỉ còn biết
dựa vào tình người trong miếng cơm manh áo.

Mùa xuân đã cận kề làm gì thấy hoa xuân trên những
vũng bùn, vũng đá. Mà dù thật có mùa xuân cũng chỉ là mùa
rơi rớt tiếng đờ quyền tình nhau lạc lõng trong bụi cỏ, bờ lau.
Đôi khi vang vọng như tiếng gọi hồn trên sóng biển mịt mờ.

Cuối năm đi, tính lại một năm có bao nỗi buồn trong
cuộc sống trên mỗi trang báo hàng ngày mà lòng người
có đường đường cách mấy cũng không tránh khỏi nỗi xót
xa trước nhân cách đạo đức của một số sâu bọ trong mặt
bằng giáo dục, cũng bưng bưng nuốt giận lời thô ý tục
trong ngôn ngữ ứng xử ở mặt bằng văn hóa. Cái tình
người mà Rồng tiên con cháu chút chút đặt móng xây nền
nay hình như đã dần dần thành tình hổ lửa hổ mang.

Thì thôi hãy bỏ những ưu phiền xin vài dòng chữ nữa mà
niệm người đã mất, mà nhớ người nay chốn cố hương mai lại
nơi bờ bến khác. Dẫu rằng chẳng được cái tình như cụ
Nguyễn khóc cụ Dương, nhưng lòng dạ cũng xôn xao sắp được
cùng nhau hội ngộ. Hoặc lúc chia tay lại tự hỏi rằng... rồi đây
sẽ ai còn ai mất trong lớp tuổi già e chùng "xuân bất tái lai".

BBT

